

klare, naar man husker paa, at denne Inddragningsret gaar saa langt tilbage. Allerede i 1791 eller der omkring gav man for at fremme den frivillige Hoveriafløsning en vis Inddragningsret. Endvidere er der Inddragningsretten ved Lov af 1861, og senere er der Loven af 1872. Det er en hel Labyrinth at komme ud af for at klare, hvor stor denne Ret er. Man skulde ved en umiddelbar Betragtning synes, at den Ret, der var givet for over hundrede Aar siden, men som der endnu ikke var gjort Brug af, var bortfaldet. Men som Lovforslaget her foreligger, forudsættes det, at denne Ret er bevaret. Men hvorvidt man har en saadan Bevaringsret efter Loven af 1872, naar man kun har fremlagt Salgsplaner, er jeg uvis om, og jeg vil, som sagt, gerne høre den højtærede Ministers Mening. Jeg vil endvidere henstille til den højtærede Minister, at vi i Udvalget faar autentiske Oplysninger om, hvorledes denne Inddragningsret er blevet praktiseret af Udstykningsforeningen. Heri skal der ikke ligge nogen Kritik af dennes Arbejde, men blot den Opfattelse, at Lovgivningsmagten maa staa som Værn for, at der ikke gaar mere over til Godsejerne, end de faktisk har Ret til. Efter den Uro og Kritik, der har været ude i Landet, synes det mig naturligt, at vi i Udvalget fik Oplysning om, hvor stor Inddragningsret der er blevet gjort gældende overfor de Godser, hvor Udstykningsforeningen har arbejdet, specielt med Hensyn til Ledreborg, hvor jeg mener at vide, at der saa godt som ikke har været solgt noget. Jeg ved dog ikke, om der har været solgt noget tidligere. Det vil dæmpe Uroen i Landet, naar man er blevet klar over, at det hele er gaaet for sig under betryggende Former. Jeg mener ogsaa, at Fæsterne og Lejerne derude har Ret til ikke at blive behandlet ringere, end Loven forudsætter, ja, jeg gaar saa vidt, at jeg siger, end den Overenskomst, som man var blevet enig om, forudsætter. Jeg vilde derfor sætte Pris paa, om man i Udvalget kunde faa Oplysninger i saa Henseende.

I øvrigt skal jeg anbefale begge de foreliggende Lovforslag til en velvillig, jeg tør vel ogsaa i al Alvor sige hurtigt Behandling. I alt Fald skal mit Parti til enhver Tid være villigt til at fremme Lovforslagene saa hurtigt som muligt. Jeg haaber, at det nu maa være Alvor hos Regeringspartiet, at disse Lovforslag skal føres igennem. Hermed skal jeg anbefale Lovforslagene.

Marott: De to foreliggende Lovforslag har tidligere været Genstand for en udtømmende Forhandling baade her i Salen og i sidste Samling i det om dem nedsatte Udvalg. I Dag har vi fra det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen) yderligere hørt en Omtale af Sagen, navnlig af dens historiske Side. Vi Socialdemokrater har indtaget det principielle Standpunkt i denne Sag, at Staten, det vil sige Samfundet, skulde overtage den resterende Del af Fæstegodset, saaledes at dette blev givet i Brug til dem, der i Øjeblikket sidder inde med det, mod at der blev betalt en rimelig Jordrente af det paagældende Brug. Og jeg tror at turde sige, at det Standpunkt, som vi her har taget, har vundet Anklang langt ud over vore Rækker. Jeg erindrer nemlig, at i Tiden efter, at vi forrige Gang havde haft denne Sag til første Behandling, og jeg havde haft Lejlighed til nærmere at præcisere vort Standpunkt, vandt denne Opfattelse Tilslutning, jeg kan sige baade blandt radikale Venstremænd og blandt almindelige Venstremænd. Jeg kan i øvrigt i saa Henseende henvide til de Betragtninger, som jeg gjorde gældende ved Sagens sidste Behandling her. Det forekommer mig, at der nu er talt nok om denne Sag. Nu gælder det om, at vi kommer til at handle. Det gælder om, at vi faar en Ende paa Sagen. Det er rigtigt, hvad den sidste ærede Taler udtalte, at der i saa Henseende lyder et stærkt Krav rundt om paa de Ægne, hvor der særlig findes Fæstegods. I det Udvalg, der var nedsat i forrige Samling, har man forhandlet om en Ordning, som imidlertid ikke blev til noget, fordi den ikke vandt Tilslutning hos alle Partier. Den sidste ærede Taler (Martin Hansen) har udførlig refereret, hvad denne Ordning gik ud paa, saavel med Hensyn til Gaardene som med Hensyn til Husene. Det forekommer mig, at vi nu maa tage Sagen op paa det Grundlag, som ligger i selve Lovforslaget, og se, om vi, som sagt, kan faa en Ende paa den.

Jeg vil ligesom den sidste ærede Taler anbefale, at Lovforslagene overgaar til Udvalg og til anden Behandling, og at de underkastes en meget hurtig Behandling. Jeg kan i saa Henseende erklære, at vi Socialdemokrater er villige til at handle saa hurtigt, som det paa nogen Maade er muligt, og det forekommer ogsaa mig, at de mange Mennesker, der i Øjeblikket sidder med Gaarde, hvor Fæsteforholdet ikke er afløst, eller med Huse af forskellig